

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88
www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

м. Київ

«*11*» червня 2023 року

Слідчий 2 відділу 3 управління досудового розслідування Головного слідчого управління Служби безпеки України лейтенант юстиції Левчик Влада Павлівна, розглянувши матеріали досудового розслідування, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 42022000000001635 від 17.11.2022 за ознаками вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111-2 КК України, встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 36, 39, 40, 42, 276, 277, 278 КПК України,-

ПОВІДОМИВ:

Корнєєву Анатолію Анатолійовичу,
02 квітня 1981 року народження, уродженцю
с. Червоногригорівка Нікопольського району
Дніпропетровської області, громадян
України, зареєстрованому та проживаючому
за адресою: Херсонська область,
Великолепетиський р-н, с. Мала Лепетиха,
вул. Комунарова, буд. 6, раніше не судимому

про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого:

- **ч. 1 ст. 111-2 КК України** - тобто умисних дії, спрямованих на допомогу (пособництво) окупаційній адміністрації держави-агресора, вчинених громадянином України, з метою завдання шкоди Україні шляхом реалізації та підтримки рішень і дій окупаційної адміністрації держави-агресора.

Фактичні обставини кримінальних правопорушень, у вчиненні яких підозрюється Корнєєв А.А.:

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24 серпня 1991 року змінено назву на Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24 грудня 1991 року змінено назву на Російська Федерація) та ще 49 країн-засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, встановлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: **утримуватися від озброєної інтервенції**, підривної діяльності, **військової окупації**; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;

- застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.

Будь-яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов,

передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь-якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій (Гаага, 18 жовтня 1907 року), яка вступила в дію 26 січня 1910 року, яку 7 березня 1955 року визнано Союзом Радянських Соціалістичних Республік, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього і недвозначного попередження, яке буде мати форму мотивованого оголошення війни або форму ультиматуму з умовним оголошенням війни. Стан війни повинен бути без уповільнення оповіщений нейтральним державам і буде мати для них дійсну силу лише після одержання оповіщення.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканою.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

31 травня 1997 року відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство

між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 березня 1999 року № 42 ФЗ). Відповідно до ст.ст. 2-3 зазначеного Договору Російська Федерація зобов'язалась **поважати територіальну цілісність України**, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, **непорушності кордонів**, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, **невтручання у внутрішні справи**, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно із статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком **громадян України**.

Відповідно до ст. 68 Конституції України **кожен** зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Таким чином, із зазначених міжнародних нормативно-правових актів, а також актів національного законодавства, яке визначає основні засади державної

політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, впливає, що дії РФ на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України створюють реальні загрози національній безпеці та є проведенням **підривної діяльності проти України**. Її результатом стала анексія Криму, окупація території Донецької та Луганської областей, масштабні руйнування провідних промислових бюджетоутворюючих підприємств на сході держави, що призвело до загострення суспільно-політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

Наведені вище факти розв'язання та ведення **Російською Федерацією агресивної війни проти України**, здійснення підривної діяльності, в тому числі, і шляхом вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію півострова Крим, захоплення державних установ, організацій та військових частин із 27 лютого 2014 року широко висвітлювалися більшістю засобів масової інформації України та іноземних держав.

Постановою Ради Федерації Федеральних Зборів РФ «Про використання Збройних Сил Російської Федерації на території України» від 01 березня 2014 року № 48-СФ за результатами звернення Президента РФ, виходячи з інтересів безпеки життя громадян РФ, особового складу військового контингенту ЗС РФ, що дислокується на території України (АР Крим), надано згоду Президенту РФ на використання ЗС РФ на території України.

06 березня 2014 року Верховною Радою АР Крим прийнята Постанова «Про проведення загальнокримського референдуму». Указом Президента України від № 261/2014 від 07 березня 2014 року дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама вона рішенням Конституційного Суду України № 2-рп/2014 від 14 березня 2014 року визнана неконституційною.

11 березня 2014 року Постановою Верховної Ради АР Крим прийнята «Декларація», якою проголошено АР Крим «суверенною державою» - «Республікою Крим». Указом Президента України від 14 березня 2014 року № 296/2014 дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама вона рішенням Конституційного Суду України № 3-рп/2014 від 20 березня 2014 року визнана неконституційною.

Постановою Верховної Ради України від 15 березня 2014 року № 891-VII Верховна Рада АР Крим була розпущена.

17 березня 2014 року представники розпущеної «Верховної Ради АР Крим» прийняли Постанову № 1745-6/14 «Про незалежність Криму», за якою створено нелегітимне державне утворення «Республіка Крим», а також Постанову 1748-6/14 «Про правонаступництво Республіки Крим», за якою вищим органом влади «Республіки Крим» є «Державна рада Республіки Крим».

18 березня 2014 року «Державна рада Республіки Крим» підписала «Договір» між РФ та «Республікою Крим» про прийняття до РФ «Республіки Крим» та утворення у складі РФ нових суб'єктів, який вже 19 березня рішенням Конституційного Суду РФ визнаний таким, що відповідає Конституції РФ, 20 березня 2014 року його ратифікувала більшістю голосів Держдума РФ, а 21 березня 2014 року - Рада Федерації Федеральних Зборів РФ, відтак цей «Договір» набрав чинності 21 березня 2014 року.

21 березня 2014 року прийнятий Закон РФ № 6-ФКЗ (т. 4 а. 175-214), яким прийнято до РФ «Республіку Крим» та утворені в складі РФ нові суб'єкти. «Республіка Крим» вважається прийнятою до РФ з дати підписання «Договору» (ст. 1 Закону РФ № 6-ФКЗ).

11 квітня 2014 року «Державна рада Республіки Крим» прийняла «Конституцію Республіки Крим» як суб'єкта РФ.

На далі, продовжуючи підривному діяльність проти України, РФ утворила на окупованій території України в АР Крим федеральні органи державної влади РФ, правоохоронні органи та органи судової системи, місцевого самоврядування, з метою становлення та зміцнення окупаційної влади РФ та недопущення контролю України над цією територією.

Верховною Радою України 15 квітня 2014 року прийнято Закон України № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» (далі - Закон № 1207-VII), за яким перебування підрозділів ЗС РФ на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, а також всупереч міжнародно-правовим актам, визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію АР Крим, відповідні води, територіальне море України, територію виключної (морської) економічної зони України, а також повітряний простір над цими територіями визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії з боку РФ.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27 березня 2014 року № 68/262, «референдум», проведений в АР Крим 16 березня 2014 року, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для зміни статусу АР Крим.

Реакцією на такі дії Російської Федерації, стало прийняття Верховною Радою України 21 квітня 2015 року постанови № 337-VIII «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків», згідно з якою констатовано початок такої агресії з боку РФ на території АР Крим 20 лютого 2014 року, яка завершилася воєнною окупацією та подальшою незаконною анексією цієї частини території України.

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19 грудня 2016 року № 71/205 та від 19 грудня 2017 року № 72/190, «Проблема мілітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17 грудня 2018 року, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22 грудня 2018 року послідовно засуджено тимчасову окупацію з боку РФ внаслідок військової агресії частини території України - АР Крим - підтверджено невизнання її анексії.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України Російської Федерації та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року Російською Федерацією визнано «Донецьку народну республіку» та «Луганську народну республіку» незалежними державами.

22 лютого 2022 року Президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план, направив до Ради Федерації звернення про використання Збройних Сил РФ за межами РФ, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року о 05 годині Президент Російської Федерації оголосив про рішення розпочати військову операцію в Україні.

У подальшому Збройними силами РФ, які діяли за наказом керівництва РФ і ЗС РФ, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України, а також підрозділами ЗС та інших військових формувань РФ здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

Згідно із указу Президента України №64/2022 від 24.02.2022 у зв'язку з військовою агресією російської федерації проти України на території України запроваджений воєнний стан.

24 лютого 2022 року Указом Президента України Зеленського В.О. № 64/2022 введено в Україні воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб.

Законом про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» № 2119-ІХ продовжено строк дії воєнного часу в Україні з 05 години 30 хвилин 26 березня 2022 року строком на 30 діб.

Законом про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» № 2212-ІХ продовжено строк дії воєнного часу в Україні з 05 години 30 хвилин 25 квітня 2022 року строком на 30 діб.

Законом про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» № 2263-ІХ продовжено строк дії воєнного часу в Україні з 05 години 30 хвилин 25 травня 2022 року строком на 90 діб.

Законом про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» № 2500-ІХ продовжено строк дії воєнного часу в Україні з 05 години 30 хвилин 23 серпня 2022 року строком на 90 діб.

Законом про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» № 2738-ІХ продовжено строк дії воєнного часу в Україні з 05 години 30 хвилин 21 листопада 2022 року строком на 90 діб.

Законом про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» № 58/2023 продовжено строк дії воєнного часу в Україні з 05 години 30 хвилин 19 лютого 2023 року строком на 90 діб.

Законом про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» № 254/2023 продовжено строк дії воєнного часу в Україні з 05 години 30 хвилин 20 травня 2023 року строком на 90 діб.

Корнеєв А.А., діючи умисно, незаконно, усвідомлюючи та передбачаючи невідворотне настання суспільно-небезпечних наслідків та бажаючи їх настання, підтримуючи діяльність та рішення окупаційної адміністрації держави-агресора у м. Херсон, з мотивів непогодження з політикою представників української державної влади, підтримуючи ідеї проросійської спрямованості, у т.ч. щодо подальшого розвитку України, виходячи з геополітичних інтересів Російської Федерації, які передбачають перебування України у сфері її впливу, з метою завдати шкоди Україні, вчинив особливо тяжкий злочин проти основ національної безпеки – пособництво державі-агресору, з метою завдання шкоди Україні шляхом реалізації та підтримки рішень і дій окупаційної адміністрації держави-агресора.

Так, після встановлення 24.02.2022 збройними формуваннями РФ загального контролю на частині території Херсонської області з метою встановлення окупаційної адміністрації РФ, державними органами і структурами

РФ, функціонально відповідальними за управління тимчасово окупованими територіями, створено підконтрольні РФ самопроголошені органи, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували властиві органам державної влади та органам місцевого самоврядування функції, у тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Встановлено, що під час окупації військовослужбовцями збройних сил Російської Федерації окремих районів Херсонської області 27.05.2022 відповідно до указу окупаційної адміністрації, а саме указу так званого «голови військово-цивільної адміністрації Херсонської області» № 50-р «Про створення державного унітарного підприємства «Херсонська залізниця» створено так зване «Державне унітарне підприємство «Херсонська залізниця», яке повинно було здійснювати безперешкодне транспортування військової техніки, особового складу збройних сил Російської Федерації.

При цьому, Корнеєв А.А., усвідомлюючи, що держава-аресор РФ окупувала, серед іншого, частину Херсонської області та сформувала окупаційну адміністрацію для управління вказаними територіями, перебуваючи на вказаній тимчасово окупованій території Херсонської області, у період з червня 2022 року по липень 2022 року (більш точного часу органом досудового розслідування не встановлено), діючи умисно, незаконно, підтримуючи ідеї проросійської спрямованості, у тому числі щодо подальшого розвитку України, виходячи з геополітичних інтересів Російської Федерації, які передбачають перебування України у сфері її впливу, з метою завдання шкоди Україні, надавав допомогу окупаційній адміністрації держави-агресора з реалізації та підтримки рішення, а саме указу так званого «Голови Військово-цивільної адміністрації Херсонської області» № 50-р «Про створення державного унітарного підприємства «Херсонська залізниця», за невстановлених обставин був добровільно, призначений у зазначеному псевдопідприємстві на посаду тимчасово так званого «виконуючого обов'язки начальника Херсонської дистанції захисних лісонасаджень», яка знаходиться за адресою: м. Херсон, Херсонська область, вул. Паровозна, 19. До його повноважень входило: організація робіт по проведенні технічної смуги відведення до належного санітарно-технічного стану, реалізація деревинної сировини.

При цьому, Корнеєв А.А. у період з червня 2022 року по листопад 2022 року та при невстановлених досудовим слідством обставинах добровільно допомагав окупаційній адміністрації держави-агресора налагоджувати та забезпечувати функціонування залізничного транспорту на окупованій території для його використання на користь останніх.

Так, колишній інженер-землевпорядник об'єднаної дирекції Херсонської області громадянин України Корнеєв А.А. з мотивів непогодження з політикою представників української державної влади, підтримуючи ідеї проросійської спрямованості, діючи умисно на шкоду національним інтересам України, пропагував ідеї «руського миру» у середовищі співробітників залізничного транспорту на території Херсонської області, підбурюючи останніх до надання підтримки, сприяння із окупаційною адміністрацією РФ, тобто з державою-агресором.

Так, під час проведення зборів працівників Херсонської дистанції захисних лісонасаджень у створеному окупаційною адміністрацією псевдопідприємстві залізничного транспорту «Державне унітарне підприємство «Херсонська залізниця» він закликав присутніх осіб до зайняття посад у підприємстві, утвореному окупаційною владою, та обіцяв високу заробітну плату у російських рублях.

У подальшому, з метою забезпечення діяльності так званого «Унітарного підприємства «Херсонська залізнична дорога» Корнєєв А.А. особисто здійснював виплати заробітної плати працівникам підпорядкованому йому підрозділу готівкою у російських рублях.

Таким чином, громадянин України Корнєєв Анатолій Анатолійович, 02 квітня 1981 року народження обґрунтовано підозрюється в умисних діях, спрямованих на допомогу (пособництво) окупаційній адміністрації держави-агресора, вчинених громадянином України, з метою завдання шкоди Україні шляхом реалізації та підтримки рішень і дій окупаційної адміністрації держави-агресора, передбаченого ч. 1 ст. 111-2 КК України.

Слідчий 2 відділу
3 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
лейтенант юстиції

Влада ЛЕВЧИК

«П О Г О Д Ж Е Н О»
Прокурор першого відділу управління
процесуального керівництва та підтримання
публічного обвинувачення Департаменту
протидії злочинам, вчиненим в умовах
збройного конфлікту,
Офісу Генерального прокурора

Юлія РУДНИЦЬКА

«18» червня 2023 року

Одночасно, у відповідності до вимог ст.ст. 42, 277 КПК України роз'яснено, що підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;*
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;*
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;*

- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
 - 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, в будь-який момент відмовитися їх давати;
 - 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
 - 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;
 - 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
 - 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
 - 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
 - 11) застосовувати з дотриманням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
 - 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
 - 13) заявляти відводи;
 - 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;
 - 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
 - 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;
 - 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;
 - 18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.
- Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.
- Підозрюваний має також інші процесуальні права передбачені цим кодексом.
- Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Підозрюваний / _____ / _____
« ___ » год. « ___ » хвилин « ___ » _____ 2023 року

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний / _____ / _____
«__» год. «__» хвилин «__» _____ 2023 року

Захисник: _____

Письмове повідомлення про підозру вручив:

Слідчий 2 відділу

3 управління досудового розслідування

Головного слідчого управління СБ України

лейтенант юстиції

Влада ЛЕВЧИК

П О В І С Т К А
про виклик

Корнєєва Анатолія Анатолійовича 02.04.1981 року народження, уродженця с. Червоногригорівка Нікопольського району Дніпропетровської області, громадянина України, зареєстрованого та проживаючого за адресою: Херсонська область, Великолепетиський р-н, с. Мала Лепетиха, вул. Комунарова, буд. 6

У відповідності до ст. ст. 133, 135 Кримінального процесуального кодексу України Ви, маючи процесуальний статус підозрюваного у кримінальному провадженні № 42022000000001635 від 17.11.2022, викликаєтесь до слідчого 2 відділу 3 управління досудового розслідування Головного слідчого управління СБ України Левчик Влади Павливни, за адресою: м. Київ, вул. Володимирська, 33, на **03.07.2023, 04.07.2023, 05.07.2023 о 10 год. 30 хв.** для повідомлення підозри та допиту Вас як підозрюваного та проведення за вашої участі інших слідчих та процесуальних дій.

При собі мати паспорт чи інший документ, що посвідчує особу.

Відповідно до ст. 139 КПК України, якщо підозрюваний, обвинувачений, свідок, потерпілий, цивільний відповідач, який був у встановленому КПК України порядку викликаний (зокрема, наявне підтвердження отримання ним повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом), не з'явився без поважних причин або не повідомив про причини свого неприбуття, на нього накладається грошове стягнення у розмірі: від 0,25 до 0,5 розміру прожиткового мінімуму для працездатних осіб — у випадку неприбуття на виклик слідчого, прокурора; від 0,5 до 2 розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб — у випадку неприбуття на виклик слідчого судді, суду. Також у даному випадку до підозрюваного, обвинуваченого, свідка, може бути застосовано привід. За злісне ухилення від явки свідок, потерпілий несуть відповідальність, встановлену законом. Ухилення від явки на виклик слідчого, прокурора чи судовий виклик слідчого судді, суду (неприбуття на виклик без поважної причини більш як два рази) підозрюваним, обвинуваченим, який оголошений у міжнародний розшук, та/або який виїхав, та/або перебуває на тимчасово окупованій території України, території держави, визнаній Верховною Радою України державою-агресором, є підставою для здійснення спеціального досудового розслідування чи спеціального судового провадження.

Відповідно до ст. 138 КПК України, поважними причинами неприбуття особи на виклик є: затримання, тримання під вартою або відбування покарання; обмеження свободи пересування внаслідок дії закону або судового рішення; обставини непереборної сили (епідемії, військові події, стихійні лиха або інші подібні обставини); відсутність особи у місці проживання протягом тривалого часу внаслідок відрадження, подорожі тощо; тяжка хвороба або перебування в закладі охорони здоров'я у зв'язку з лікуванням або вагітністю за умови неможливості тимчасово залишити цей заклад; смерть близьких родичів, членів сім'ї чи інших близьких осіб або серйозна загроза їхньому життю; несвоєчасне одержання повістки про виклик; інші обставини, які об'єктивно унеможливають з'явлення особи на виклик.

Виклик здійснив:
Слідчий 2 відділу
3 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
лейтенант юстиції

Влада ЛЕВЧИК